

Henriëtte
de Smet

VALSE START

Het idyllische dorp
is niet zo toegankelijk
als het lijkt...

Henriëtte de Smet

Valse start

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Het leven is feitelijk niets anders dan een geduchte puzzelrit: zodra je voor de zoveelste keer dezelfde doodlopende straat in draait, moet je gewoon aan de slag.

Als om haar gedachten van zich af te schudden wapperde Marie Louise twee keer met haar rechterhand – en bracht die naar het soesje op de schaal voor haar. Ze schoof de snack een halve centimeter naar links.

Met haar armen over elkaar deed ze een paar stappen naar achteren: de zalmsandwiches, crème-fraichesoesjes, kip-avocadowraps, flinterdun geschaafde plakjes peperpecorino en schuin afgesneden stukjes stokbrood met eiersalade lagen zorgvuldig op de zilveren etagère gerangschikt om over een uur in de roodgestifte monden te verdwijnen.

Dat had ze toch maar mooi klaargespeeld! Niets verraadde haar paniek van vanochtend, toen ze zich geconfronteerd zag met de welhaast onmogelijke opgave zelf de high tea voor te bereiden. Het was niet handig geweest haar hulp juist vanochtend op staande voet te ontslaan. Het meisje had echter aangegeven niet langer ‘verwende hapjes’ te willen maken, dus ze had er linksom of rechtsom alleen voor gestaan.

‘Daar ben ik niet voor, mevrouw, dat is mijn werk niet. Ik wil graag helpen in de huishouding, maar dan wel met werk dat zin heeft. De grove klussen, daar ben ik goed in,’ had het meisje gezegd met de plaatselijke tongval waar Marie Loui-

se nog steeds niet aan kon wennen.

‘Je maakt juist de heerlijkste hapjes!’ had ze nog vleierend opgemerkt.

‘Kan wezen, toch ben ik daar niet voor. Of daar wil ik niet voor zijn. Laat dat Mira doen, het is haar vak.’

‘Mira heeft een vrije dag vandaag...’

‘Jammer dan.’ Het meisje had haar schort van zich af gegooid en het boek *Amuseren met amuses* van de keukenplank gepakt. ‘Hier staan ze allemaal in, de recepten.’ Met een smak belandde het boek naast het schort op de keukentafel.

Zonder op een reactie te wachten was ze de deur uit gelopen.

‘Tot nooit meer ziens dan!’ riep Marie Louise haar verbijsterd na.

‘Krijg de klere met je stadse fratsen!’ hoorde ze nog, gevolgd door een harde knal die het dichtslaan van de voordeur betekende.

Zuchtend had Marie Louise *Amuseren met amuses* opengeslagen. Dit was nummer vijf al in het jaar dat ze hier nu woonde. Hoe het haar met de high teas ook lukte om vriendinnen te maken, op het personeel had het een tegenovergesteld effect. Alleen Mira, de trouwe kokkin die mee was verhuisd vanuit Den Haag, leek het bij hen naar haar zin te hebben. Verguld was ze met het koetshuis dat ze op het landgoed bewoonde, ook omdat haar hartenwens terug te keren naar het platteland hiermee in vervulling was gegaan.

Aanvankelijk was Marie Louise verrukt geweest over het grote landhuis waar Roderick haar op een zonnige zaterdagochtend mee naartoe had genomen. Lange gesprekken tot diep in de nacht waren daaraan voorafgegaan, waarbij ze er iedere keer op uitkwamen dat het voor hun dochters beter zou zijn om in de vrije natuur op te groeien. Een gemoedelijk dorp, weg van de stressvolle stad was het ideaal, en de oplossing had zich aangediend toen Roderick met dit huis op

de proppen kwam. Dat ook haar ouders sinds tien jaar in dit dorp woonden, betekende niet meer dan een prettig toeval. Ogenblikkelijk was ze verliefd geworden, en Roderick ook. Ze konden het dus nog wel, alleen niet op elkaar, had ze schamper gedacht. Wellicht zou dit huis daar verandering in brengen, wellicht zou het ook op dat vlak een nieuwe start betekenen.

De uitbundig opgemaakte bokaal met verse veldbloemen – dat kon de lokale bloemist beslist beter dan hun vorige in Den Haag – zette ze op de hoek van de tafel met heerlijkheden. Voordat ze de deur uit liep wierp ze nogmaals een blik op het stilleven: een plaatje in een glossy was er niets bij. Ze betrad Rodericks studeerkamer op zoek naar een telefoonboek. Hier was hij iedere avond achter zijn computer te vinden met een dikke sigaar en een goed glas whisky. Dat deed hij in Den Haag heel zelden, zich terugtrekken om ‘de dag van morgen voor te bereiden’, zoals hij dan zei; toch scheen het nu ineens noodzakelijk, terwijl zijn functie van rayonmanager bij de bank ondanks de reorganisatie onveranderd was. Ze hadden het er eigenlijk nooit over. Ook hij moest blijkbaar nog wennen aan het buitenleven, concludeerde Marie Louise, al had hij inmiddels goede aansluiting bij de golfclub waar hij drie keer per week naartoe ging.

Naarstig speurde ze de notenhouten boekenwand af. Talloze ruggen staarden haar ongeïnteresseerd aan, evenwel niet het kaftje dat ze zocht. Bestond het eigenlijk nog wel, een telefoonboek? Ja natuurlijk, daar had ze de vorige keren tenslotte ook het nummer van het plaatselijke sufferdje uit gehaald. Ze draaide zich om en rommelde tevergeefs tussen de stapel tijdschriften op het ronde tafeltje naast de Chesterfieldstoel. Toen ze haar blik op het antieke bureau liet vallen, bekleemde de vooroorlogse herensalonsfeer haar meer dan ooit. Niet onverwacht natuurlijk, maar kom op, nu niet aan toegeven, zometeen had ze een leuke borrel!

Ze ging achter de computer zitten, die snel opstartte.

Gelukkig was Rodericks computer niet vergrendeld met een wachtwoord: ze hadden geen geheimen voor elkaar. Althans; hij niet voor haar, flitste het door haar heen terwijl ze het nummer van de krant googelde.

‘Goedemiddag, met Marie Louise van Berghen. Ik wil een advertentie opgeven.’

‘Een momentje, ik verbind u door,’ klonk het vriendelijk aan de andere kant van de lijn, waarna deze prompt wegviel.

Geërgerd drukte ze de herhaaltoets in. ‘Opnieuw met Marie Louise van Berghen. De verbinding werd verbroken. Ik wil een advertentie opgeven.’

‘Ja, excuses, er ging iets mis. Momentje.’

‘Advertentieafdeling,’ hoorde ze nu. ‘U wilt een annonce plaatsen in de rubriek kleine advertenties?’

‘Nee, ik wil een grote advertentie plaatsen.’

‘O, momentje, dan verbind ik u door met een collega.’

Is dit een grap of om te huilen? tikte Marie Louises voet op het Amerikaans eiken. Als ze niet beter wist, had ze de kamer gescand op de aanwezigheid van minuscule camera-tjes.

‘Goedemiddag, ik begrijp dat u een grote advertentie wilt plaatsen. Welk formaat?’ informeerde een vriendelijke vrouwenstem.

‘Goedemiddag mevrouw, geen idee welk formaat. Waar mijn tekst in past.’

‘Dan heb ik iets meer informatie nodig. Bent u op de hoogte van de tarieven?’

‘Uiteraard. Misschien heeft u mijn vorige advertentie nog? Die heb ik anderhalve maand geleden geplaatst.’

‘Wat was de exacte datum?’

‘Dat weet ik echt niet meer. De rekening is gestuurd naar Van Berghen, met gh; die kunt u vast wel achterhalen?’

‘Ik ga mijn best doen, mevrouw Van Berghen. Hebt u een momentje?’

Een wachtmuziekje irriteerde haar trommelvlies. Ze trok

haar onderbuik- en bekkenbodemspieren in en hield dat tien tellen vast. De volgende keer zou ze het gewoon online doen, dat kon hier inmiddels ongetwijfeld ook.

‘Ja hoor, ik heb hem gevonden,’ klonk het opgewekt. ‘Wilt u weer dezelfde tekst?’

Op haar instemming vervolgde de vrouw: ‘Dan wordt het: “Gezellig, jong gezin zoekt op korte termijn: *personal assistant*/huishoudelijke hulp. U komt te werken op een prachtige locatie als rechterhand van de vrouw des huizes. Gezien de zeer afwisselende aard van de werkzaamheden is het van belang dat u flexibel uw tijd kunt indelen. Een fijne werksfeer en een uitstekende honorering staan hier tegenover. Zonder referenties is het onnodig te solliciteren. Gelieve uw brief met cv sturen onder nummer... dat wordt dan nummer zevenentachtig,’ vulde de krantenmevrouw onverstoorbaar in, op een toon alsof ze de vertrektijden van de trein omriep.

Marie Louise twijfelde over dat “vrouw des huizes”, dat klonk wat oubollig. Een alternatief schoot haar niet te binnen, bovendien was het de taal die men hier in het dorp verstond. ‘Uitstekend. Morgenmiddag, donderdag en vrijdag staat hij erin?’

‘Inderdaad. De rekening wordt naar hetzelfde adres gestuurd. Ik dank u wel en wens u nog een prettige dag.’

‘Marie Louise, wat heb je het weer super voor elkaar!’ Glimlachend slikte Fleur een halve zalmsandwich weg.

‘Dank je wel. Alles zelfgemaakt! Hulp nummer tweehonderdvijftigduizend heeft vanochtend de benen genomen. Ik weet niet wat het is, niemand houdt het langer dan een maand of zo uit.’

Begripvol knikten haar vriendinnen haar toe. ‘Het is niet makkelijk,’ zei een van hen. ‘Veel is hier makkelijk, maar een goede hulp vinden niet. Ik heb er ook een paar jaar over gedaan voordat ik eindelijk de juiste had. Ze snappen het

gewoon niet. In hun ogen blijven wij altijd stedelingen. Jammer, heel jammer.’ De hoogblonde vrouw wier naam Marie Louise maar niet kon onthouden, schudde haar hoofd. Eigenlijk wist ze slechts twee vrouwen van dit clubje van zeven bij naam te noemen. De volgende keer moest ze beslist haar huiswerk doen.

Marie Louise keek de kamer rond. ‘Eigenlijk is iedereen die hier zit import, hè? Grappig. Alsof we elkaar daarop hebben uitgezocht.’

‘Dat is toch ook gewoon zo, daar kun je maar beter eerlijk over zijn,’ zei Donkerblond Met Highlights droog.

‘Ik ben hier anders geboren en getogen, heur!’ Fleurs knipoog compenseerde haar verontwaardigde toon.

‘Ha! Appels en peren, met dat geweldige paleis van je,’ antwoordde Bruin Pagekopje met volle mond.

‘En in combinatie met je werk in de stad maakt dat je tot een wereldvrouw,’ jubelde Rode Krullen.

‘Nou, werk... vrijwilligerswerk dan, hè,’ mompelde Fleur. ‘Af en toe moet je de maatschappij iets teruggeven.’

‘Ik woon hier ook mijn hele leven al,’ opperde Jeanette, bescheiden als altijd.

‘Jawel, maar jij bent een hippe single én je werkt in de stad,’ klonk het vergoelijkend, wat een ‘ik zal wel moeten’ van Jeanette opleverde.

‘Zeg, de smaak van thee kennen we nu wel. Tijd voor bubbels!’ Marie Louise sprong op om de champagne te pakken die ze alvast in koelers op de *side table* had klaargezet. Terwijl ze de flessen behoedzaam ontkurkte, vroeg ze zich af of ze het zou doen, zou durven. Zó lang kende ze haar vriendinnen nog niet, en ze wist niet hoe het zou vallen. Normaal rookte ze niet, toch was het bij een glaasje wel zo lekker, om niet te zeggen noodzakelijk. Stomme zwakte natuurlijk, maar soms was het wel fijn om zowel zwak als stom te zijn.

‘Wat ik laatst meemaakte,’ zei Hoogblond alsof ze Marie Louises gedachten raadde, met ogen als schoteltjes. ‘Ik was

bij Françoise Severiens, je weet wel, die altijd met haar huis in de glossy's staat. 't Is absoluut een leuke meid en ze heeft ook twee beeldige dochters. Alles glimt daar, zeg maar. Alsof dat huis zijn glans afgeeft. Nou goed, mijn oudste speelde bij haar jongste en Françoise vroeg of ik zin had in een kopje thee. Mijn tennisles was net afgezegd, dus ik had wel even tijd. Het was heel gezellig, we zaten in de tuin lekker te kletsen over het reilen en zeilen op school terwijl we intussen een oogje op de kids hielden. En nu komt-ie: steekt ze ineens een sigaret op! Zó jaren tachtig! "Vind je toch niet erg?" vroeg ze nog. Ik kon alleen mijn hoofd schudden, was echt te *flabbergasted* om iets te zeggen!

De tsss-klanken en tjongejonges vulden de kamer. Unaniem waren de vriendinnen het erover eens dat roken in de eerste plaats voor onderontwikkelden was, ontzétend vorige eeuw – en dat het voor moeders vooral gelijkstond aan misdaad.

'Kijk, Victor rookt weleens een sigaartje,' zei Hoogblond, 'dat is prima. Met alle spanningen op de beurs moet hij zich natuurlijk afreageren, en als hij dat nou lekker vindt...'

De saamhorigheid was ook nu groot: een sigaartje op zijn tijd mocht best.

'Dat is toch ook roken?' kon Marie Louise niet nalaten op te merken.

'Beter dat ze daar afleiding in vinden dan in iets anders,' zei Coupe Sauvage met een knipoog. Ze oogstte een schaterende bijval, alsof het over apen in de jungle ging.

'Zeg dames, welke muziek willen we horen, iets wilds of lekker lounge?' Marie Louise spoedde zich naar haar laptop, waarachter ze de sigaretten wist.

'Maakt niet uit, jij bent de gangmaker,' luidde eensgezind het antwoord.

'Wat heb je trouwens een goeie broek aan. Is dat een Gucci?' vroeg Bruin Pagekopje bewonderend. 'Geweldig met dat shirt erop!'

‘Vorige week gekocht in Amsterdam. Geestige combi, niet?’ Koket draaide Marie Louise een rondje op haar hoge hakken.

‘Beeldig! Maar jij kunt het ook hebben, met dat slanke lijf van je,’ zei Rode Krullen. ‘Zo’n heupbroek, daar hoef ik niet aan te beginnen. Alles puilt er aan alle kanten overheen bij mij.’ Voor haar broekriem tekenden haar handen de omtrek van een overhangende ballon.

‘Oké, dan nu de muziek. Ik ga voor Compay Segundo.’ Met een brede grijns maakte Marie Louise een draai waar menig buikdanseres jaloers op kon zijn. Bij de eerste Cubaanse klanken kon ze de verleiding niet langer weerstaan. Ze gaf maar gewoon toe aan haar behoefte om nu en dan te provoceren, ze was tenslotte in haar eigen huis.

‘Hé Loes, wat doe je nu?’ gilte Fleur alsof ze niet wist wat ze meemaakte. Alle blikken waren geschrokken gericht op het kwaad dat een beetje stond te swingen met een peuk tussen haar vingers.

‘Och, soms is een sigaretje helemaal niet erg om de stress van alledag uit te blazen. Als de mannen het mogen met hun sigaren, waarom ik dan niet?’ Ze wist dat ze zelfverzekerd glimlachte nu. Op hetzelfde moment zweeg de muziek. Voordat het volgende nummer begon was het zo stil in de kamer dat de tv van de kinderen boven zachtjes hoorbaar was. Marie Louise keek naar de klok: vijf over zeven. Roderick was er nog niet, en dat was gek, want meestal kwam hij rond halfzeven thuis. Of was hij vanavond golfen? Had hij dat gezegd? Ze kon het zich niet herinneren. Ach, wat deed het er ook toe: ze had het reuze naar haar zin met haar vriendinnen.

‘Tja, waarom eigenlijk ook niet,’ zei Fleur. ‘Al die tweeduizendnu-regeltjes.’

‘Weet je wat, doe mij er ook maar een,’ riep Rode Krullen jolig.

Binnen vijf minuten stond de kamer blauw. Marie Louise

vulde de glazen nog eens bij; de illegale walm creëerde een sfeer van groot onderling vertrouwen.

‘Het dorp is sinds kort weer een allochtoon rijker, wisten jullie dat al?’ Fleur schoof naar het puntje van haar stoel en boog met een samenzweerderige blik in haar ogen naar voren. Ze hield haar hand naast haar mond alsof ze een groot geheim onthulde. ‘Best een mooie vrouw, ze heeft een dochtertje van een jaar of twee. Ze is alleen, geen man of zo. Ik vind het wel stoer van haar. Joline heet ze, als ik het goed heb onthouden. Iedereen heeft weer wat te zeggen, natuurlijk.’

‘Natuurlijk!’ klonk het in koor.

‘Leuk, die kunnen we dan binnenkort verwelkomen als het nieuwe lid van de Vrij in de Wei-club!’ lachte Marie Louise.

‘Tja, ik weet niet. Ze schijnt zich nogal afzijdig te houden.’ Met opgeheven hoofd blies Fleur haar rook in kringetjes uit.

‘Alleen wonen valt hier anders niet mee,’ merkte Jeanette zachtjes op. ‘Ik bedoel, als ze denkt hier aan de man te komen, dan kan ze dat wel schudden, met al die boerenkin-kels. En ik spreek uit ervaring, ben immers al sinds het vroeg pleistoceen aan een nieuwe liefde toe. Dat kun je gevoeglijk vergeten hier.’

‘Jij hebt toch al jaren een adelaarsoog of twintig op Dean?’ informeerde Donkerblond Met Highlights belangstellend. ‘Is er nog steeds geen enkel schot in de zaak?’

‘Dean!’ blies Jeanette honend. ‘Die speelt alleen maar *hard to get*. En gelukkig woont hij veel te ver weg.’ De blos op haar wangen kon niemand ontgaan; de champagne was duidelijk ook bij haar geland.

Marie Louise voelde de wijn vervaarlijk in haar keel kriebelen. Gauw nam ze nog een slok om het ongemak te verhelpen, haar middenrif trok echter dusdanig samen dat het vocht onder begeleiding van een harde boer met een riante straal haar mond uit spoot. Luid hoestend sprong ze op: ‘Water! Heb me verslikt,’ wist ze er op weg naar de keuken

uit te persen.

Toen ze een paar minuten later *cool and collected* terugkeerde, stond Roderick midden in de kamer. ‘Ha, Loesje.’ Hij drukte een kus op haar voorhoofd. ‘Het kippenhok is weer compleet, zie ik? Dampend en wel dit keer!’ Zelf moest hij het hardst lachen om zijn eigen grapje.

Zoals altijd, dacht Marie Louise terwijl ze in de vorm van een korte omhelzing direct de rol van liefhebbende echtgenote te pakken had. ‘Dag schat. Ja, we hebben het enorm naar onze zin!’ lachte ze, haar halflange blonde haar naar achteren schuddend.

‘Ik ga nog even wat werken.’ Met grote passen vluchtte Roderick de kamer uit.

‘Zó charmant, die man van jou!’ riep Fleur uitbundig.

‘Keertje lenen?’

‘Nee zeg, ik heb mijn handen vol aan Reinout. Daarover gesproken: over twee weken weer tennistoernooi bij ons. Jullie komen allemaal, hè? Eerst even tennissen en daarna een aangeklede borrel.’

‘Toch wel in tenniskleren?’ schertste Jeanette.

‘Jeanetje, grapjas die je er bent. Tuurlijk! Het krijgt wel een ietwat formeel tintje vanwege de bobo’s van Reinouts werk, en de Von Endenburg Bismarcks komen speciaal uit Oostenrijk. Die blijven gezellig een paar nachtjes logeren. Het is gewoon bij ons achter en natuurlijk geen verkleedpartijen voor de borrel graag. Begin volgende week mail ik jullie de uitnodigingen,’ besloot Fleur voldaan.

‘Helemaal leuk,’ zei Marie Louise terwijl ze zich nog een glaasje inschonk.

Rode Krullen sloeg beide handen op haar knieën: ‘Jongens, het is al tegen achten! Ik moet nu echt gaan, anders vraagt mijn liefhebbende echtgenoot zich af of ik in de thee verdronken ben.’

Lacherig stond iedereen als één vrouw op. Marie Louise gooide haar hoofd in haar nek en klokte de inhoud van haar

glas met twee slokken weg om de vriendinnenschare naar de deur te begeleiden. Met veel luchtkussen, bye-byes en de afspraak 'in ieder geval tot het tennistoernooi!' namen ze afscheid. Totdat de laatste auto verdwenen was bleef Marie Louise op het bordes staan zwaaien. In de verte zag ze Jeanette en Rode Krullen de oprijlaan af lopen. Die waren zeker met het oog op de lijn gezamenlijk met de benenwagen gekomen. Hoewel Jeanette dit niet nodig had, was Rode Krullen er des te meer bij gebaat. De hand die zij om de schouder van haar vriendin geslagen had, gleed vlak voordat ze de hoek om gingen over Jeanettes rug naar beneden en gaf een tikje op haar achterwerk.

Zachtjes sloot Marie Louise de deur. Tijdens haar draai naar de gang zwikte ze haar rechterenkel. Luid vloekend zocht ze met een hand steun bij de muur om haar hoge hakken uit te trekken. Op dat moment kwam Roderick de gang in. Zijn handen wreven over de bolling van zijn witte overhemd. 'Gaat het, Loesje?'

Knikkend wilde ze hem passeren, maar hij hield haar tegen door haar bij haar elleboog te pakken. 'Wat een haast! Mira's soepje van gisteren smaakte nog uitstekend. Neem jij ook wat? Er is genoeg over.'

'Nee hoor, ik heb zó veel hapjes gegeten. Ik ga nog even bij Miranda en Valerie kijken of ze hun boterhammen op hebben. Daarna badderen en door naar bed.' Ze schudde zich los en gaf een kusje op zijn wang. 'Truste.'

'Goed, schat. En voor zometeen: slaap wel. Ik ga nog wat stukken voor morgen doornemen.'

Die trap was nog een hele klim.

HOOFDSTUK 2

Vanuit haar ooghoeken zag Joline hoe de twee vrouwen in de tuin van de boerderij aan de overkant haar van top tot teen opnamen. Hun ogen bleven steken bij haar blote benen.

‘Kom, Sabine, loop eens door.’ Joline pakte haar dochtertje stevig bij de hand en stak de straat over. De vrouwen begroette ze met een vriendelijke glimlach.

De vrouw die met haar fiets aan de hand stond, haalde weifelend haar hand van het stuur en bracht deze voorzichtig een klein stukje omhoog. Meteen keek ze schichtig naar de boerin naast haar. Een paar handdoeken had ze al opgehangen, de rest van de was lag nog in de mand bij haar voeten. Ze vertrok geen spier. Kaarsrecht stond ze met haar handen in de zij onder de droogmolen. Haar ogen priemden donker in haar smalle gezicht, dat bijna net zo wit was als het gesteven schort eronder. Haar donkerbruine haar, waarin de grijze plukken de overhand begonnen te krijgen, zat gevangen in een strakke knot.

De vrouw met de fiets leek in alles een tegenpool van de priemoog naast haar. Met haar blozende wangen, lichte ogen, keurig gepermanente middenblonde haar en mollige postuur was ze een gemoedelijke verschijning. Joline was zich pijnlijk bewust van het contrast dat zij met beide vrouwen vormde. Want hoewel de twee tegenpolen waren, betrof dit uitsluitend het pakket dat ze mee hadden gekregen van Moeder Natuur. Uit hun ogen straalde hun gedeelde visie op

het leven, net als uit hun kleding, al had de fietsmevrouw geen schort voor.

Joline wist dat zij en Sabine een fleurig plaatje vormden op deze stralende lentedag. De eerste echte van dit jaar. Vanwege de aangename temperatuur hadden ze de jassen thuisgelaten, zodat ze allebei in een lichtblauwe jurk met fuchsia en lindegroen Pucci-dessin het straatbeeld kleurden. Sabines jurkje viel in wijde plooiën tot net onder haar knietjes.

‘Prinsessenlijn noemen ze dit,’ had Joline gezegd toen haar dochtertje geduldig op de tafel stond om de zoom door haar moeder af te laten spelden.

‘Prinses, ik ben een prinses!’ had het meisje gejubeld, trots met haar rok heen en weer zwaaiend.

Jolines jurk tot net boven de knie sloot nauw aan, wat haar vormen goed deed uitkomen. Tegenwoordig maakte ze de meeste kleding zelf. Misschien burgerlijk, maar ze beleefde er veel plezier aan dingen te naaien die niet in de winkels hingen – en, niet onbelangrijk: ook huishoudboekje-technisch was het aantrekkelijk. Haar banksaldo had gisteren een bedrag laten zien waar ze nog hooguit een maand of drie van konden leven, en dat geld had ze natuurlijk liever gewoon gespaard.

Toen ze een halfjaar geleden in dit dorp kwam wonen, had ze niet voorzien hoe moeilijk het zou zijn om hier te integreren. Wat dat betreft had Evert postuum gelijk gekregen. Hij ging onder geen beding weg uit Amsterdam. Zij wilde graag in de vrije natuur wonen en haar zwangerschap had de doorslag gegeven. Hoe ze hem ook probeerde te overtuigen dat het platteland veel beter zou zijn, rustiger, een plek waar hun kind gewoon op straat kon spelen, hij bleef onvermurwbaar: ‘Dat is een totaal andere cultuur. Dan kunnen we net zo goed emigreren.’

Enorme ruzies hadden ze erover gehad, die haar met een magistraal schuldgevoel achterlieten. Maar natuurlijk waren die ruzies niet de oorzaak van de hartaanval die hem op een

regenachtige zondagochtend totaal onverwacht en fataal trof.

Na zeven even apathische als neurotische dagen, waarin Joline ieder balkon en elke brug serieus in overweging nam, wees autopsie uit dat Evert was bezweken aan een erfelijke hartafwijking. Dezelfde waardoor hij als elfjarig jochie al afscheid had moeten nemen van zijn vader, een klap die zijn moeder nooit te boven was gekomen. Zij kon de zorg voor haar zoon niet goed aan door de bipolaire stoornis (manisch-depressief, heette het toen) die haar overviel na het volkomen onverwachte overlijden van haar man. Aan rouwen om het verlies van zijn vader was Evert eigenlijk niet toegekomen; zijn puberteit had voornamelijk in het teken gestaan van de zorg voor zijn moeder, en vooral of ze haar medicijnen wel innam. Als ze die trouw slikte, ging het thuis goed. Ze was dan wel wat mat, lachte weinig en huilde gelukkig ook niet. Dankzij de medicijnen bleven haar buien in elk geval uit. Zulke buien betekenden dat ze hem in een spontaan gehuurde cabriolet met honderdvijftig kilometer per uur naar Antwerpen meenam voor niets meer dan een etentje, zodat hij zich met natte handen vasthield aan de zitting van zijn stoel, of dat ze ineens doorreed voor een paar dagen Parijs terwijl hij onaangekondigd zijn school moest verzuimen. Hij hoefde dankzij de medicijnen ook niet 's middags met lood in zijn schoenen naar huis te lopen, piekerend over hoe hij haar aan zou treffen, wanneer ze de avond ervoor niet aanspreekbaar was geweest en hij maar weer een blik witte bonen in tomatensaus voor zichzelf had opengetrokken omdat zij uitsluitend op droge crackers wilde kauwen. De volgende dag lag ze dan op bed met de gordijnen dicht; ze had de wereld weer eens buitengesloten en hem ook. Nee, zolang ze die medicijnen nam, ging het wel goed.

Maar die verfoeide ze, omdat ze dan niets meer voelde. Evert had Joline vaak gezegd te betreuren dat de medicatie van nu toen nog niet bestond. Als dat wel zo was geweest,

had het allemaal niet hoeven gebeuren. Toen hij voor de kennismaking van zijn studie economie in de Ardennen was, ging het mis. Hij had al niet willen vertrekken, want zijn moeders rechteroog draaide sinds een paar dagen bij tijd en wijle weg: het teken dat er een verandering in haar gemoedstoestand op komst was. Ze had er echter op gestaan dat hij gewoon zou gaan: zij zou zich wel redden en ze had hem plechtig beloofd geen dag haar medicijnen over te slaan.

Dat had ze ook niet gedaan. Integendeel: ze nam een overdosis. In haar afscheidsbrief aan hem vertelde ze dat het geen leven was, niet met en niet zonder drogering. De vlakheid die de medicijnen haar gaven maakte dat ze net zo goed niet kon leven. Juist om hem zijn vrijheid te geven, hem een volwaardig leven te gunnen, had ze zichzelf het hare ontnomen. Uit liefde. Voor hem, en ook voor zichzelf.

Ze had alles tot in de puntjes voorbereid: het huis was al verkocht en moest drie maanden later opgeleverd worden. Het geld lag in de kluis in de kelder, de code stond erbij. Daar lagen ook alle papieren die hij nodig had en het testament, dat in feite overbodig was, aangezien hij de enige erfgenaam was.

Hij moest een kamer zoeken in Amsterdam, schreef ze, dan kon hij daar een nieuwe start maken. Als hij haar maar wilde vergeven, dat stond er wel drie keer in, en dat kon alleen als hij haar kon begrijpen. En dat kon hij, had Evert Joline keer op keer gezegd. De dankbaarheid dat hij haar toch negentien jaar bij zich mocht hebben, jaren waarin ook veel heel goed was geweest en hij haar liefde voor hem als geen ander voelde, overheerste. Joline had het niet goed kunnen begrijpen, ze bewonderde Evert enorm om zijn instelling. Zijn overtuiging dat alles altijd goed kwam, als je het maar wilde geloven. En soms moest je daar gewoon je stinkende best voor doen, zoals hij dan zei. Of: 'Als het niet gaat zoals het moet, dan moet het maar zoals het gaat'.

Hij kon er zelfs grappen over maken. Toen ze een halfjaar na hun eerste ontmoeting in café De Vergulde Gaper besloten samen verder te gaan, schertste hij dat ze elkaar onbewust hadden gevonden in hun eenzaamheid: allebei enig kind. Haar tegenwerping dat zij in haar jeugd wel vaak alleen was geweest, maar in tegenstelling tot hem zeker niet eenzaam, deed hij lachend af met: 'Grapje, schat.' Hoe vrolijk hij ook was, hoe luchtig hij ook in het leven leek te staan, haar ware rots in de soms kolkende zee; zijn ernstige verantwoordelijkheidsgevoel had hem nooit verlaten.

De uitslag van Everts autopsie veranderde niets aan het gevoel dat haar voor altijd verlaten leek te hebben. Na zijn dood bleef het anders in de stad. Elke stoeptegel herinnerde haar aan Evert en hun leven samen. In het souterrain van het grachtenpand waar ze zo veel gelukkige jaren hadden doorgebracht, stikte ze bijkans. Ze moest weg, wilde ze ooit opnieuw kunnen beginnen. Haar baan als officemanager bij een groot advocatenkantoor zegde ze op, de collega's die haar zo fantastisch hadden opgevangen ten spijt. Het souterrain waar ze woonden, zette ze te koop. Van Sabines oppasmoeder moest afscheid worden genomen. Het ene na het andere dal diende zich aan. Er leek geen einde aan te komen, de tranenzie was onoverbrugbaar.

Tot ze tegen het huis in dit dorp aan was gelopen. Het dorp waarvan haar ouders zeiden dat ze er niet moest gaan wonen omdat de overgang te groot zou zijn. Joline had geprotesteerd dat haar vader en moeder welbeschouwd ook al jaren vreemde eenden in de bijt waren in 'hun Jordaan', waar tegenwoordig voornamelijk mensen van buiten de stad woonden. En na haar verrukking over het schilderachtige dorpsplein naast de grote kerk, waarvan een overdekte muziektent tussen de statige eikenbomen het middelpunt vormde, had ze meteen toen ze haar voet over de drempel van dit huis zette voor het eerst in lange tijd weer werkelijk iets gevoeld. Ze beschouwde het als een teken. Het pittores-

ke vrijstaande huisje aan het einde van de doodlopende weg even buiten het centrum ging De Nieuwe Start betekenen. Het vrije uitzicht over de weilanden aan de voorkant en de aan het bos grenzende achtertuin maakten haar blij, voor zover dat mogelijk was. Ze was niet bang uitgevallen, dus dat bos boezemde haar geen enkele angst in. De sloot die de tuin van het woud scheidde des te meer. Daar plaatste ze direct eigenhandig een hek, want ze wist dat Sabine al haar waarschuwingen op een kwade dag toch zou vergeten.

Ondanks haar initiële gevoel over deze plek, begon ze de realiteit steeds meer te zien. De opbrengst van het souterrain was haar niet meegevallen en de kostprijs van haar Nieuwe Start evenmin. Ze had verwacht via de peuterspeelzaal die Sabine sinds twee maanden bezocht wel aansluiting bij andere moeders te vinden, maar dat bleek te veel gevraagd. Ze bleef een buitenstaander, die misschien wel nooit binnen mocht komen. Een indringer, zo voelde ze zich regelmatig, alsof ze een crimineel was die de gehele onderwereld op haar kerfstok had. Onlangs nog had ze bij de bakker achter zich horen fluisteren: 'Daar heb je die losgeslagen stadse.' En die opmerking stond niet op zichzelf.

En nu voelde ze de ogen van de twee vrouwen in de tuin van die boerderij in haar rug branden. Nu ja, probeerde Joline haar gedachten te verluchten, dan hebben ze in ieder geval gesprekstof.

Ze had natuurlijk haar stadse traditie om iedere vrijdag een wijntje te drinken niet hier in het café moeten voortzetten. Sabine nam ze dan gewoon mee, met haar tuimelbeker vol limonade. Chez Lucy, zoals het dorpscafé heette, leek uitsluitend voor mannen te zijn. Alsof je honderd jaar terugging in de tijd. Pas 's avonds laat transformeerde Chez Lucy in een jongerencafé, maar dan zat zij natuurlijk allang thuis met Sabine. Los daarvan: het jongerenstation was ze met haar vierendertig jaar ruimschoots gepasseerd. Tom had haar

daarop attent gemaakt toen hij bewonderend opmerkte hoe stoer hij het vond dat zij de mening van de lokale bevolking rechts passeerde door gewoon naar de kroeg te gaan.

Die Tom was wel oké, al was het maar omdat hij – op de bakker, de groenteman, de slager en de caissière van de buurtsuper na – haar enige aanspreekpunt hier vormde. Geestdriftig had hij haar verteld over zijn leven in het dorp. ‘Een rare combinatie van bekrompen en vrij die ik nooit zou willen missen.’ Ze twijfelde ineens of ze gewoon wél in zou gaan op zijn uitnodiging van gisteren, toen ze hem bij het koffieschap tegenkwam, om vrijdag als vanouds een wijntje te komen drinken. De paar keer dat ze hem in het café had getroffen, waren een meer dan welkome onderbreking geweest. Ze konden lachen om dezelfde dingen, hij begreep haar integratieproblemen, wist die prettig te relativieren.

Een aanhoudend trekken aan haar hand verstoorde haar overpeinzingen.

‘Sien niet meer lopen,’ jengelde haar bloedje met een pruillip.

Ze moest lachen om dat ‘Sien’ en nam haar prinsesje op de arm. Plotseling opgewekt wandelde ze over de weg, die vanaf dit punt niet meer geasfalteerd was. Nog een klein stukje zandpad, dan waren ze thuis. Diep snoof ze de voorjaarslucht op. Een paar maanden geleden had de sneeuw het landschap omgetoverd tot een schitterend Anton Pieckplaatje, en nu de zon de sneeuw had verdreven, de krokussen massaal uit de grond piepten en er knoppen aan de bomen verschenen, kon het lentesprookje beginnen.

Nee, het was toch geen goed idee om morgenmiddag naar Chez Lucy te gaan. Ook in het belang van Sabine moest ze er alles aan doen om geaccepteerd te worden. Als de mensen hier doorkregen dat ze helemaal niet ‘die losgeslagen stadse’ was waar ze haar voor hielden, zou het allemaal wel goed komen. Om geen aanstoot te geven, zou ze het café voortaan mijden.

Met haar linkerhand wurmde ze de sleutel in het sleutelgat. Er lag een brief op de deurmat met het logo van De Klushut, de regionale doe-het-zelfketen waar ze gesolliciteerd had naar de functie van administratief medewerkster. Snel zette ze Sabine op de grond en in de deuropening haalde ze de brief uit de enveloppe. Het papier trilde lichtjes in haar hand.

Wij danken u voor de interesse in ons bedrijf. Helaas moeten wij...

Met een zucht liet ze haar handen langs haar lichaam zakken. Haar voet duwde lusteloos de deur dicht. Nummer tweehonderd of tweeduizend; de tel was ze allang kwijt. Het maakte niet uit wat ze deed, goed leek het hier nooit te zijn. Ze wist wat ze morgenmiddag wél ging doen.

VALSE START

Marie Louise is te veel vrouw van de wereld voor het dorp waar ze woont. Gelukkig is ze niet de enige, en samen met de andere vrouwen van de Vrij in de Wei-club haalt ze haar neus op voor de boerenpummels die haar omringen. Nee, doe haar maar de dromerige Dean, haar minnaar uit New York. Die is veel spannender dan haar echtgenoot Roderick.

Ook Joline kan moeilijk haar draai vinden in de dorpsgemeenschap waar ze net is komen wonen. Ze dacht dat het hier beter zou zijn voor haar dochtertje, maar begint daar hoe langer hoe meer aan te twijfelen. Kan ze niet beter terug naar Amsterdam?

Henriëtte de Smet neemt met *Valse start* op humoristische wijze de hokjesgeest op de hak. Haar schrijfstijl kenmerkt zich door treffende karaktertekeningen en levensechte dialogen. Eerder verschenen van haar onder andere *Poldertango* en *Overboord*. De Smet woont en werkt in Bussum.

NUR 340

ISBN 978-94-0190-288-5

9 789401 902885

Z&K

www.zomerenkeuning.nl